

טיב הקהילה

פר' ראה
כ"ט מנחם אב תשפ"א
אבת סקר

זמני הרלקת הדות ומצ' ש

הדרה"ג	6:56
מוצש"ק	8:11
ר"ת	8:48

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א'	8:31
סוק"ש ב'	9:19

ליון מס: **578**

יו"ל ע"י קהילת שבת בית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין

ברגליו ובכל איבריו, נמצא כולו רטיות. אני איני כך, אלא רמ"ח איברים באדם הזה, והאוזן אחד מהן, וכל הגוף מלוכלך בעבירות, והאוזן שומעת, וכל הגוף מקבל חיים, 'שמעו ותחי נפשכם', לכך אמר: 'שמעו דבר ה' בית יעקב', וכן אתה מוצא ביתרו, שעל ידי שמיעה זכה לחיים, ששמע ונתגייר, שנאמר: 'וישמע יתרו את כל אשר עשה אלקים, למשה ולישראל עמו' עכ"ל המדרש.

כמו כן אמרו בגמרא (קידושין טז): 'כך הקדוש ברוך הוא אמר להם לישראל: בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה - אין אתם נמסרים בידו, שנאמר: 'הלא אם תטיב שאת', ואם אין אתם עוסקים בתורה - אתם נמסרים בידו, שנא': 'לפתח חטאת רובץ', ולא עוד, אלא שכל משאו ומתנו בכך, שנאמר: 'ואליך תשוקתו', ואם אתה רוצה אתה מושל בו, שנאמר: 'ואתה תמשל בו'. וכן אמרו (שם) 'תנא דבי ר' ישמעאל: בני, אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא נימוח, ואם ברזל הוא מתפוצץ, שנאמר (ירמיהו כג, טו): 'הלא כה דברי כאש נאם ה' וכפטישי יפוצץ סלע', אם אבן הוא נימוח; שנאמר (ישעיהו נה, א) 'היו כל צמא לכו למים', ואומר (איוב יד, טו): 'אבנים שחקו מים'.

הוא אשר רמז הכתוב באמרו (בראשית מז, כח): 'ויחי יעקב בארץ מצרים' דהנה 'יעקב' מרמז על 'תורה', כדכתיב (מכה ז, ט) 'תתן אמת ליעקב', ו'אמת' היא 'תורה'. ואכן רואים שכך היתה מידתו, כי מיום שעמד על דעתו היה 'יושב אוהלים' והיה זה עד שנת ה'ס"ג לחייו שאז קיבל את הברכות, ובפקודת אביו עזב את ארצו כשפניו מועדות לבית לבן כדי לקחת לו אשה מבנותיו, וגם אז סיבבה ההשגחה העליונה שיהיו רגליו מוליכות אותו בישיבת שם ועבר, ושם למד משך י"ד שנים נוספים, ובאלו השנים היתה כל יגיעו בתורה, וכמעט שלא נתן תנומה לעפעפי, גם בעשרים שנה שעבד אצל לבן עם הצאן כיוול לסודות נעלמים שבתורה, ואחר שכך כשנולד יוסף היה הוא הכלי לקבל את התורה של יעקב, וכל מה שלמד אצל שם ואבר היה מוסר ליוסף, וכן רואים (בראשית מז, כח) שבעת ירידת ישראל מצריימה שלח את יהודה לפניו להקים לו בית התלמוד שמשם תצא הוראה, כי כל מהותו היה תורה. ואחר שרואים ש'יעקב' הוא התורה יש לומר שרמז לנו הכתוב ש'יוחי יעקב' - ע"י בחינת יעקב, היא התורה זוכים ל'חיות' דקדושה גם 'בארץ מצרים' וכשמידת הקדושה קם מידת הטומאה נופלת, וכפי שהזכרנו במאמרים הקודמים.

הוא אשר אמר דוד בתהלותיו (תהלים קיט, טו) 'בושו זדים כי שקר עותוני אני אשיח בפקודיך', דהנה 'זדים' הוא היצר הרע המתעה בפיתוייו את האדם מן הדרך הישרה, והאין יזכה האדם לביישו ולהוכיחו שהוא כולו שקר? עצתו 'אני אשיח בפקודיך' - על ידי שיעסוק בתורה, כי אז יזכה להבין שכל הפיתויים של היצר אין בהם מתום, כי התורה נקראת 'תורת אמת' על שם שהיא מקור האמת, והעוסק בה מתדבק במידת האמת, וזוכה להכניע את כח השקר.

ראה אנכי נתן לפניכם תיזם ברכה וקללה: את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: (יא, כו כז)

שינוי בגמ' (ברכות ה): 'אמר רבי לוי בר חמא אמר רבי שמעון בן לקיש: לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, שנאמר (תהלים ד, ה) 'רגזו ואל תחטאו'. אם נצחו מוטב, ואם לאו יעסוק בתורה, שנאמר: 'אמרו בלבבכם, אם נצחו מוטב, ואם לאו יקרא קריאת שמע, שנאמר: 'על משכבכם אם נצחו מוטב, ואם לאו יזכור לו יום המיתה, שנאמר: 'ודמו סלה'. המובן הפשוט בזה המאמר הוא, שהעצה המועילה ביותר להחזיק מעמד מול פיתוי היצר, היא הזכרת יום המיתה, ואחר שבא האדם לידי כך, שוב אינו צריך לעצה אחרת. מה שאין כן העצות שקדמו לה, אינן בטוחות שיועילו, ולכן צריכה הגמרא להוסיף עצות למי שעסק בהם, ולא עשו עליו רושם. ונשאלת השאלה, למה השיאו חכמינו ז"ל להקדים את העצות התלויין בספק, ולא השיאו תיכף להעצה המובטחת שאינה תלויה כלל בספק? ויש לומר ש'זכירת יום המיתה' היא עצה התלויה בעצבות ומרה שחורה ועל כן ראו חכמינו ז"ל לנכון לדחות עצה זו מלכתחילה, והעדיפו עצות אחרות שאינן בטוחות כל כך, כדי שלא יצטרך לעצת המרה שחורה' אולם אחר שעשה האדם כל מה שביכולתו לעשות ולא הצליח להשקיש את יצרו, אין מנוס מלהשקיש גם בזה.

דבר זה רמזה תורה בריש פרשתן, 'ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה' הקב"ה אומר לישראל אני נתן לפניכם עצה המונעת מן החטא, עצה זו שמה 'היום' היא העצה של זכירת יום המיתה, ונקראת בזה השם, על שם מאמרו של רבי אליעזר (שבת טז): 'שוב היום, שמא ימות למחר', אולם עצה זו מגודרת כ'ברכה וקללה', הברכה שהיא מצלת מן החטא, והקללה שהיא מעוררת 'מרה שחורה', וכיון שכן מן הראוי שיבחר האדם בעצה אחרת שכולה ברכה, היא העסק של 'עסק התורה' וזהו אמרו בהמשך 'את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' אלקיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום', והשמיעה למצוות השי"ת היא על ידי 'עסק התורה' וכפי שהדבר מרומז בסופי יתבות של 'את' הברכה' אשר' תשמעו' שהם אותיות תורה. סגולה זו נקיה מכל סיג של עצבות, ולהיפך, התורה משמחת את האדם, כדכתיב (תהלים יט, ט): 'פקודי ה' ישרים משמחי לב'.

ועלינו לדעת כי על פי הרוב אין האדם זקוק לעצה טובה יתירה מלימוד התורה' כמו שהאריכו חז"ל במקומות אחרים (שמות רבה כז, ט) אודות סגולה זו בזה הלשון: 'שמעו דבר ה' (ירמיהו ב, ז), הדא הוא דכתיב (ישעיהו נה, ז) 'שמעו ותחי נפשכם', האין חביבים ישראל, שהוא מפתה אותן, אמר להם: אם יפול אדם מראש הגג, כל גופו לוקה, והרופא נכנס אצלו ונותן לו רטיה בראשו, וכן בידינו, וכן

טיב המערכת

למען יטב לך ולבניך

היום כולם לחוצים ודואגים, כל אחד דואג מה יהיה מחר ומה יהיה מחרתיים, וכשמסיים לדאוג על עצמו הוא דואג על הילדים שלו, מה יהיה אתם ומנין תהיה פרנסתם וכו', ובשביל הילדים אנחנו עובדים קשה, שיהיה להם מה לאכול ושהיה להם מה ללבוש, ושנוכל לחתן אותם בכבוד, ושהם יחתנו את ילדיהם בכבוד, וכן עד סוף כל הדורות, דאגות עד בלי די, כמוכן שעצם הענין שאדם דואג ליוצאי חלציו הוא דבר נכון וזו מידה טובה, אבל השאלה היא האם אנחנו באמת דואגים להם, והאם זו הדרך הנכונה לדאוג שיהיה להם באמת טוב?

בפרשתנו אנו מצויים על איסור אכילת דם, וכן אומרת התורה 'יק חזק לבלתי אכל הדם כי הדם הוא הנפש.. לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים.. לא תאכלנו למען ייטב לך ולבניך אחרריך', וכן אומרת הגמרא: 'למען ייטב לך - רבי שמעון ברבי אומר, צא ולמד, ומה דם שנפשו של אדם קצה בו - הפורש ממנו מקבל שכר, גזל ועריות - שנפשו של אדם מחמדתן, על אחת כמה וכמה שהפורש מהם זוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות'.

נעזור לרגע ונתבונן בדברי הגמרא ונחשוב היטב, הרי כל המאמצים שאנו עושים 'בשביל הילדים', הם כולם בספק גדול אם יצליחו או לא יצליחו, הרי ישנם אנשים שצברו הון רב במשך חייהם וברגע אחד הפסידו הכל ונשארו בעירום ובחוסר כל, אבל כאן מלמד אותנו התנא הקדוש רבי שמעון ברבי דרך אחרת אין לדאוג לצאצאינו, דרך שהיא הרבה יותר טובה ובטוחה, והיא גם הרבה יותר קלה, שהרי על כל פעם שאדם נמנע מעבירה, בזה הוא זוכה לו ולבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות, זה לפרנסה טובה, לבריאות ולכל הברכות שכל אחד מאיתנו היה רוצה לתת לילדים שלו, היש לנו דרך טובה מזו לדאוג לילדים שלנו?

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיח
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

הלכות חודש אלול

קרב ראש חודש

א. נהגו בערב ראש חודש אלול להתענות, וכן לומר סדר יום כיפור קטן גם במקום שאין נוהגין לומר כן בשאר חודשים, כדי שיכינו לבם לתשובה (מס"א סי' תקפ"א ט"ו). ומי שהוא ירא ה' ובמצותיו חפץ מאד, יזהר ליתן צדקה ביום זה (מל"ח פ"א ט"א).

ב. וכתבו הספרים דאף מי שאינו מתענה בערב ראש חודש, מכל מקום יראה לעשות תשובה ביום זה, לתקן כל אשר עוות במשך החודש, מאחר שהוא יום אחרון של החודש, והרי זה כדמיון ערב ראש השנה שהוא יום האחרון מכל השנה, ואז בוודאי יהיה לו יום החודש זמן כפרה לכל תולדותיו (מ"ב סי' ת"ח סק"ד).

אגרת שלומים

ג. נוהגין כשכותב אדם לחברו אגרת שלומים מן ראש חודש אלול עד יום הכיפורים, רומז לו בתחילתו או בסופו שהוא מתעני עליו שיזכה בימי הדין הבאים לטובה להיות נכתב ונתחם בספר חיים טובים (מס"א שם ט"ו).

חודש אלול

ד. מראש חודש אלול ואילך הם ימי הרחמים והסליחות ומי רצון, ויש לכל אדם לעורר ליבו בתשובה ולעשות לכפר את אשר חטא על הנפש מיום היותו, ולמען יזכה בהשפטו כשבת המלך על כסא דין ביום הרת עולם (מס"א שם ט"א).

ה. ומסתברא, מאחר שהוא החודש האחרון מהשנה, לעשות בו תשובה על מה שפגם בכל השנה, ולא יכנס בראש השנה שהוא יום הדין, מתועב ממעשיו הרעים, אלא יתקן בחודש זה מה שעבר (שיל"ה הק' מסכת ראש השנה פרק ט' מצוה אות א').

ו. ומה שנהגו מר"ח, שאז עלה משה בהר סיני לקבל לחוות אחרונות, והעבירו שופר במחנה משה עלה להר, שלא יטעו עוד אחר ע"ז, והיו עת רצון, ואיכא אסמכתא מקרא אני לדודי הדדי לי ר"ת אלול, וס"ת עולה מ' כנגד ארבעים יום מר"ח אלול עד יו"כ, כי באלו ארבעים יום התשובה מקובלת להיות לבו קרוב אל זודו בתשובה ואז זודו קרוב לו לקבל תשובתו מאהבה, ועוד סמך מקרא ומל ד' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך ר"ת אלול (מ"ב סי' תס"ט).

ז. ודו"ש רשומות אמרו: "ומל ה' אלוהיך א'ת'ל' בכך ד'את'ל' בב' ר"ת אלול, שהחודש הזה הוא מסוגל לתשובה, ואיננו בכחבי האר"ל" "ואשר לא צדה והאלוקים אנה'ל'דו'ש'מתי'ל'ך" ר"ת אלול, כי החודש הזה הוא עת רצון לכפר על החטאים שעשה במשך השנה, שבחודש הזה הוא קרוב לקוראיו, וכ' עוד שהוא נרמז בר"ת 'א'י'ל'דו'ש'דו'ש'ל'י'י', ובספר אליה רבה בשם ספר אמרוכל כתב שהוא נרמז במגילת בפתוק 'א'י'ש'ל'יעהו'ל' מתנות ל'אבינו'ים' רמז על מתנות עניים באלול (אף למטה שם סק"א).

ח. ושלשה פסוקים הללו הם רומזים על מה שאמרו: "תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה", ומל ד' אלוהיך וגו' הוא רמז לתשובה, ואני לדודי רמז לתפילה שהוא רינת דודים, ואיש לרעהו וגו' רומז על צדקה, והכוונה בזה כי יש להקדים אותם הג' דברים בימי אלול, ואח"כ בא ראש השנה שאז תוקעין בשופר שהוא ר"ת ש'טן ו'אין פ'אע ר'ע, וכמ"ש הס"ז (סי' תקפ"ה סק"ב) שהשטן בעצמו הוא מלמד זכות על ישראל ע"ש הכתוב "צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך", כי אמת הוא תפילה כמ"ש "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת", וחסד הוא צדקה, "צדק ומשפט מכון כסאך" ר"ת צום, וכל זה בא לרמז שיש להקדים פני ענין בדברים אלו טרם בוא יום הגדול והנורא (אף למטה שם סק"א).

ט. גם מה שנאמר בספר תהילים (כ"ז י"ג) **"לולא האמנתי לדאית בטוב הושים' לולא אותיות אלול, שמאלול ואילך חרדתי נגד השם"** (בעיל"ש ע"ת דברים ל' ו').

י. והנביא אומר (עמוס ג' ח') **"ארייה שאג פי לא ידא"** אריה - ר"ת א'לול' אש'ד' שנה'י'ום הכיפורים'ד'ושענא רבא, כי מי לא יירא באלו הזמנים שהם מיוחדים לתשובה, לכן הירא את דבר ה' בכל החודש הזה ישב קודם סעודתו וקודם שינתו וישתונם על עצמו ויפשפש במעשיו ויתוודה עליהם, ושב ורפא לו (א"י שם סק"א בראש מסה משה ט' ו' תשי"ח).

יא. בשאר חודש עצמו אין אומרים סליחות ותחנונים, וכן הנהוגים לומר תהלים כל אלול עם תחנונים, יה"ד אין להתחיל בר"ח (מ"ב סק"א).

קדוש אלול

לולא האמנתי לדאית

א-ל-ו-ל, לב מי לא ייעד בהישמע הכרזה המבשרת כי הנה חודש אלול כבר עומד על פתחנו, כל יהודי באשר הוא שם נרעש ונרגש לעת הזאת, מתחיל לחשב חשבונות ולבדוק את בדק' לבבו מן מכל חטא ועוון שדבקו בחורים ובסדקים, שכן חודש אלול אינו חודש כשאר חודשי השנה, ואם כי כל חודש חשוב בפני עצמו ואף יש לו את התפקיד המיוחד לו, אולם חודש אלול הוא החודש בו עלה משה רבינו למרום לחלות פני דד עלין ולהתחנן על בני ישראל שחטאו לפניו, ומאז ועד עולם הוקבע החודש הזה לימי רחמים וסליחות, לעשות הכנה דרבה לקראת ימי הדין הבאים לקראתנו לחיים ולשלום.

לפיכך צריך לירא ולפחד מגודל הימים האלו, מאחר שזהו הזמן המיוחד להתכונן לקראת ימי הדין שבהם יבוא כל בשר לעלות וליראות ולעמוד בדין לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ומי יוכל לומר יציאתי ליבי ואף נשמתי תמה וברה בלא מתום ובלא שום חטא ועוון, וכמו שכבר נודע על רבי ישראל סלנטר זצוק"ל, שכאשר אף הכריזו על חודש אלול מיד הייתה מתקפתו אימתה ופחד מגודל קדושת יום הדין המתקרב ובא, ואף היה תמה מדוע אין כל הבריות חרדים ונבהלים כמותו, כמו שכתב באגרותיו (אור ישראל, אגרת יד): 'מלפנים כאשר ידעתי, כל איש אחזו פלצות, מקול הקורא קדוש אלול!'

ותלמידו הגאון רבי יצחק בלאעזר זצ"ל, כשהתפלל באחרית ימיו בבית הכנסת שבשכונת 'בתי נייטיץ' שבירושלים, היה עולה בשבת מברכים אלול על הבימה ומכריז בהתרגשות: אנו מקבלים על עצמנו את האלול' הקדוש שלך! וגעו כל הקהל בבכיה, ובין הקהל היו אף כאלו שהתעלפו מאימת הדין הקרב ובא. ונקל לשער את התעוררות התשובה שזרחה במקום ההוא.

לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו

ימים אלו מסוגלים ביותר לתשובה שלמה ותיקון המעשים, בעת הזאת פתוחים כל השערים לפני כל איש ישראל, ימינו פשוטה לקבל את השבים אליך באמת ומיד מקבלם, ועל כן תקנו בימים האלה להרבות בתפלות ותחנונים לעורר את הלבבות ולהפיה רוח טהרה בקרב לבבות בני ישראל, ובטוח שכל אחד מישראל שב בתשובה שלמה לפניו יתברך שמו ומקבל עליו להיטיב את דרכיו ולשפר את מעשיו.

כבר נהגו ישראל קדושים להוסיף מראש חודש אלול ולומר את המזמור 'לדוד ה' אורי וישעי', ובספרים הקדושים הרבו לרמז רמזים ולגלות מטמוניות בפסוקים האלה שמראים על חובת וענין התשובה בטמונים בין השנים בקאפיטל הלו, והרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע כתב בספר 'פרי צדיק' לחודש אלול, שהריב"ר' בונם מפרשיסחא היה אומר שאפילו אם האיש ישראל עדיין אינו מרגיש בלבו התעוררות ומשיכה לדברים שבקדושה, אבל לפחות צריך להתעורר ולבקש מאת השי"ת שיעורר בלבו את המשיכה והיכנסוץ לזה.

והיה הרה"ק מפרשיסחא מפרש זאת בתוך הכתוב, 'אחת שאלתי מאת ה' - דבר אחד אני שואל מאת השי"ת, 'אותה אבקש' - שאזכה להגיע למדרגה שרק זאת תהיה בקשתי ומשאת נפשי, ומהו? 'שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו', זאת אומרת, שאפילו אם לפי שעה אין ליבי מושכני לזה, אבל משתוקק אני ומבקש מאת השי"ת שיעורר בלבי את המשיכה והרצון לשבת בבית ה' ולחזות בנועם חיו הקדושה.

ומובטח לו לאדם, שכאשר יבקש על זה הנמיד ולא ירף, בוודאי ישמע הקב"ה את תחנוניו ויקבל את תפילתו, עד שלטופו של דבר יופיע בו רוח של קדושה, רוח של חשק והשתוקקות לעבודת הבורא יתברך שמו, וכדכתוב במדרש (שוחר טוב) על קאפיטל זה: 'קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה' - אמר ר' חייא בר אבא אם נתפללת וזרת ונתפללת, תהא מבושר שנשמעה תפלתך, והוא עתיד לעשות בקשתך, מה טעם, קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך, משום וקוה אל ה'."

ראש השנה למעשר בהמה

גם הביא הרה"ק רבי צדוק הכהן ז"ע (מחשבות חרוץ - אות ח) את המשנה הראשונה במסכת ראש השנה, 'ארבעה ראשי שנים הם וכו', באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה, ופירש בדרך החסידות, שהרי לכל יצור נוצר יש בקרבו רוח בהמית המושכת אותו לדברים נחותים ובהמיים, אבל עתה בהגיע חודש אלול צריך לתקן את אשר פגם ברוח הבהמית, וזהו 'אחד באלול ראש השנה למעשר בהמה', שמראש חודש אלול מעשר ומתקן את הרוח הבהמית שבו ואינו פונה את לבבו אלא בלתי לה' לבדו.

ואכן כתב הרה"ק רבי פנחס קאריץ ז"ע בספר 'אמרי פנחס' (שבת ומועדים, שער ד) בזה הלשון: 'בחודש אלול צריך האדם להכין עצמו על ראש השנה, כמו שהיו הצדיקים הקודמים עושים, שהיו בנעוריהם בעלי משא ומתן בכל השנה, ובחודש אלול פסקו כולם מן המשא ומתן ונאספו יחד'.

כיוצא בזה מסופר (בספר מזכרת פאקש) על רבה של העיר פאקש, הגאון רבי יואל אונגר זצ"ל [מח"ס שו"ת ריב"א ותלמיד מרן ה'חתם סופר' זצ"ל], שבתחילה סרב לקבל עול הרבנות ועסק יחד עם חמיו במסחר השוורים.

ויהי, באחד מימי חודש אלול בעודו עוסק במסחר השוורים, נקלע לעיר פרשבורג ונכנס לרבו מרנא החתם סופר ז"ע להתברך בברכת 'כתבינה וחתימה טובה'. כאשר נכנס לרבו הוכיחו על פניו: תלמיד חכם שכמותך יעסוק לפני הימים הנוראים האלו בדברים בטלים, כבר הגיע העת שתקבל על עצמך את עול הרבנות. דבריו של ה'חתם סופר' עשו רושם, והשוורים הרבים נפלו כולם פגרים מתים על אם הדרך, ומתוך כך ירד מנכסיו, והיה זה לאות כי עליו לשמוע מיד בקול רבו, וקיבל אז את משרת הרבנות.

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לעזרת ע"י הקוראים

ברכה להכנסה קלה

חודש לפני הבר מצוה של הבן ואני לי מושג מהיכן נממן את שמחת הבר מצוה שכידיע כרוך בלא מעט הוצאות.

התפללתי לה' שנוכה לעשות את השמחה בשלמות ושנוכה לקבל את כל ההוצאות מידו המלאה הגדושה והרחבה מראש, עוד לפני הבר מצוה.

בהשגחה פרטית מצאתי עלון שהרחיב בעניין הבטחה לפרנסה למי שזהיר בברכת המזון בכוונה.

העלון הביא ציטוט מספר החינוך: "קיבלתי מרבותי, כי כל הזהיר בברכת המזון-מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו" בעלון סופר שני סיפורים על אנשים שהתחזקו באמירת ברכת המזון בכוונה, וזכו לישועה בפרנסה תוך זמן קצר.

החלטנו בעלי ואני שנקבל על עצמנו לברך ברכת המזון בכוונה ובשמחה כסגולה לפרנסה.

יש לציין שאנחנו לא רגילים "ליטול ידיים" כל השבוע רק בשבת.

וביום ג' השבוע קבלנו בלי נדר ביום ליטול ידיים לסעודה, כדי שנוכל לקיים את הסגולה ביום ברכת המזון בכוונה.

והנה היום ביום ה' אני רואה שנכנס לנו בבנק סכום של 8,900 ש"ח ממענק עבודה.

אכן, הגשתי בקשה למענק עבודה עבור שנת 2020 ואושר לי סכום של 4,700 ש"ח שאמור להכנס 42 פעימות...

ברורתי מה פשר הסכום הנ"ל וגיליתי דבר נפלא מאד:

שנה שעברה הגשתי בקשה למענק עבודה עבור שנת 2019, בהגשת הבקשה צריך להצהיר שלמגיש הבקשה אין עוד עבודה, ואני הצהרתי כך, (למחרת שאני סכידה ויש לי גם עסק עצמאי, אבל, התסק היה בתחילה ולא ידעתי עליו עדיין לשיחת המס"מ).

בעלי שי לא רצה לשקר, לכן פניתי לגורמים, ואמרתי להם שטעיתי בהגשת הבקשה והצהרתי בטעות שאין לי עבודה נוספת. הם אמרו לי שישלחו לי טופס למלא, ואז יבדקו את הבקשה.

קבלתי את הטופס, אך לא יכלתי למלא אותו בגלל שהעסק שלי עדיין לא היה רשום.

הבנתי שאת המענק לשנת 2019 הפסדתי וחזיקתי את עצמי שמה שמגיע לי יגיע והרבה דרכים למקום...

בכל פעם שבדקתי מה סטטוס הבקשה לשנת 2019 אמרו לי שלא התקבל תשובה מכיוון שחסרים מסמכים...

והנה היום גיליתי לתדהמתי, אע"פ שלא דיברתי על הנושא עם אף אחד ולא השתדלתי בעניין, שהסכף שנכנס ממענק עבודה הוא עבור שנת 2019!!!!

רק התחלנו את הסגולה וד' שילם לנו במזומן!!!

ודווקא ממקור כ"כ בלתי צפוי כדי להראות לנו שאין אדם שומע לי ומפסיד. ומלהגיד אמת לעולם לא מפסידים!

ואני בטוחה שבימים הקרובים נזכה לראות ישועות נוספות בזכות קבלה זו ובלי נדר אשתדל לפרסמם.

בלעת המעשה:א.ל.

שבת מברכים אלול!

שפרו מעשיכם וחזרו בתשובה!

אלול! - המילה המרעידה נימי כל לב יהודי, ומקיצה נרדמים מתרדמת הבלי הזמן, בהכרזה בקול רם, כי הנה זה קרב ובא יום הדין הגדול והנורא, שצדיקים אמרו שאפילו הדגים שבים ורועים בחודש אלול!

ותקנו לתקוע בשופר החל מראש חודש אלול (רמ"א או"ח תקפ"א, א), כדי לעורר ולזעזע אותנו שיום הדין קרב ובא, וכדברי הנביא (עמוס ג, ו): 'אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו?!' כי לא תיתכן מציאות שלא להזדעזע מקול השופר. וכמ"ש הרמב"ם (תשובה ג, ד): 'אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירה הכתובה, רמז יש בו. כלומר, עורר ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וחזרו בוראכם. אלו השייכים את האמת בהבלי הזמן, ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל. הביטו לנפשתיכם, והטיבו דרכיכם ומעלליכם, ועזבו כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה' עד כאן לשונו הזעם של הרמב"ם.

ראינו כאן, שדימה הרמב"ם את תקיעת השופר לפעמון אזעקה שבא לעורר את האדם מתרדמתו, שכן גם השופר מעורר את האדם מתרדמתו הרוחנית, וזועק לו מרה: חפש במעשיך, והבט נא - אייכה? היכן אתה עומד בעולם, מה עם ה'אמונה' שלך? האם אתה זוכר בחיי היום-יום שיש מנהיג לבירה, יש דין ויש דייקן?! וכן מצינו בפסיקתא רבתי (ב, ב): 'כשתטלו את השופר לתקוע, חדשו מעשיכם ועשו תשובה'.

ולכן הרמב"ם מתחנן בפני כל אחד ואחד מאתנו: 'הביטו לנפשתיכם!' רחמו על עצמכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם'. שהרי כל השנה אתם שוגים בהבל וריק, ואותם הבלים לא יועילו ולא יצילו אתכם ביום הדין הגדול והנורא.

[מתוך הספר 'טיב המעשים - אלול' ע"ש עוז]

• § • § •

אחד מגדולי הצדיקים בארץ הגר [הגוריה] של הימים ההם, היה הגאון הקדוש רבי הלל מקולומייא זצוק"ל. מנהגו בקודש היה לנדוד בניסעותיו מעיר לעיר כדי לחזוץ את ישראל בתשובה, וכבר פקיע שמה בכל מקומות פירותיהם של ישראל, שכבר היו מצפים ומייחלים לקראת בואו לעורר הלבבות. בכל מקום שהגיע היו מתאספים יהודים רבים מן העיר עצמה ומסביבותיה לקבל את פניו קדשו, ולשמעו את דבר ה' ברמה בדרשותיו החוצצים להבות אש. פעם הגיע הצדיק רבי הלל לעיר אחת קטנה, שם התאספו כל יהודי המחוז לדרשה גדולה. והנה נכנס לבית הכנסת הגדול יהודי אחד לא מוכר, שכנראה התארח באותה עת בעיר, וכשמעו שהיה רבי הלל מגיע הנה לדרוש את דרשתו אחרת התרגשות עצומה, הוא החל כולו רועד מפחד ומשמחה גם יחד, וציפה בכליני עיניים לקבלת פניו קדשו של הצדיק.

בעודם יושבים וממתנים בציפייה דרוכה לבואו של הצדיק, כשראו בני המקום את התרגשותו הגדולה של היהודי לקראת פגישתו עם הרב, שאלוהו על מה ולמה הוא נרגש כל כך?

אמר האיש, הבה ואספרה לפניכם דברים כהווייתן. לפני שנים רבות התגוררתי בארץ אשכנז [גרמניה], שם נתפסתי לדאבון לבי בנגע ההשכלה שהחל אז להתרבות בגרמניה, שכחתי לגמרי מדבר יהדותי, התגוררתי בין הגויים הולך בדרכיהם ועושה כמעשיהם, רחמנא ליצלן.

לרגלי מסחרי הגעתי פעם אל אחת מערי המסחר שבגליציה, כדי להשתתף שם ביום השוק הגדול ולעסוק במסחר כדרכי. בהיותי שמה על יום השוק ראיתי פתאום המולה גדולה בין יהודי המקום, כשיצאו כולם תהרו זקנים עם נערים אל תחנת הרכבת המקומית. כשביררתי על מה הבלגן הגדול, אמרו לי שצדיק גדול מגיע עתה אל העיר, הלא הוא הרבי הקדוש בעל 'דברי חיים' מצאנז זצוק"ל, שהגיע לרגל שמחת ברית מילה שתיערך בעיר, ועתיד הוא לערוך את שולחנו הטהור לאחר הברית.

בצאתנו לאחר כמה שעות להפסקה, לאחר שנסגר השוק, הצעתי לכמה מחבירי הסוחרים להיכנס אל בית המדרש המקומי, ולחזות בחסידיאקע'ס וריקודיהם... הגענו אפוא קבוצה של כמה סוחרים

יהודים, ונכנסנו אל בית הכנסת הגדול שבעיר. עם כניסתנו היה זה כבר באמצע ה'טיש', הרבי הק' ישב בראש השולחן אכל מסעודת המצוה, וחילק 'שיריים' לציבור כנהוג.

אנו עומנו מן הצד והבטנו בהשתאות אחר המראה המבלבל הזה, כשכל החסידים סביב עומדים מלאי התלהבות וחיות ושמחה, מזה עיזן רב לא ראיתי שמחה כזו. והנה בעודי עומד ומביט בהתפעלות בשמחה הגדולה וההתקשרות שמקושרים התלמידים כל כך ברבם, לפתע הביט בי הרבי בכבודו ובעצמו וסימן לי באצבעו הק' לגשת ולהתקרב אליו. ניגשתי בחיל ורעדה, פיק ברכיים אחזני כשכל הקהל מסביב עוקב באחי בדריכות. הרבי חיך לקראתי הוציא עם הכף שבידו נתח בשר שמן של שיריים מצלחתו, והעניק לי באהבה ובמלא חופנים! חזרתי למקומי, אכלתי מן השיריים, וה'טיש' המשיך להתנהל כסדרו.

אולם, עם חזרתי מן הטיש לבית אכסנייתי תפסה אותי מין 'מחלה' מסתורית שלא יכולתי לאכול שום דבר, כל מאכל שהכנסתי לפי דחפוהו המעיין והוקיעוהו מיד החוצה, הקאתי שם הרבה, ולא יכולתי לאכול כלום. - אם מתחילה חשבתי שהנה תוך זמן קצר תעבור 'התקפה' זו, התברר לי שאין מדובר בהתקפה רגועה, אלא באיזו מחלה מסוכנת רח"ל. חלפו כמה ימים ועדיין המחלה מתגברת במלוא עוזה, בני המעיין בגדו בי, וכל מאכל שהגיע לפתחם או שנדחף ביציאה החוצה, או שחזר ועלה אל בית הבלעיה בהקאות חוזרות ונשנות...

כמובן שהלכתי מיד לדרוש ברופאים, אשר ערכו סדרת בדיקות מקיפות רבות פנימיות וחיצוניות, אך לא מצאו שום פתרון למחלתי המחורגה. גם פרופסורים מומחים ידועי שם שפיוזרתי עבורם הון רב, לא יכלו לגלות את סיבת מקור המחלה, ומדוע אין המעיין מסוגלים 'לקלוט' שום דבר מאכל בתוכם. הם הודו כולם בפה מלא שמעולם לא שמעו ולא ראו מין מחלה מסתורית שכזו, ובכל ספרי הרפואה לא מצאו מזרז ותעלה לתופעה משונה ונדירה שכזו, שבני מעיין ישליכו חוצה כל הנכנס בתוכם...

התהלכתי אובד עצות כשהסכנה מתגברת מיום ליום, באין שום מוצא מן הסבך, מצבי הלך והתדרדר, ללא אוכל וחלש הגוף מאוד, והגעתי למצב של סכנת נפשות.

והנה באחד הימים סיפר לי חברי שדאג כל העת לשלומי, שהגיעה אליו שמועה שעתה הגיע צדיק גדול לעיר, ובהיותי במצב קשה ומסוכן כל כך שאין שום מוצא ופתרון להיחלץ מן הסבך, אולי כדאי לנסות לילך לשאול בעצתו.

זיה זה הגה"ק רבי הלל מקולומייא שהגיע בדרכי נודווי אל אותה עיר למסור בה את דרשתו כדרכו, ולקרב לבות ישראל אל אביהם שבשמים. הלכתי אליו בשאירת כוחותי, הוא קיבלני במאור פנים ושאל לבקשתי, סיפרתי לפניו על מחלתי הקשה והמחורה שתקפה את בני מעיי, ואין הרופאים והפרופסורים מצליחים לגלות שום פתרון והישועה מתבוששת לבוא.

הצדיק שאל שאלות רבות בניסיון לחתור אחר שורש המחלה, ולבסוף שאל מה היו מעשי בטרם שתקפני אותה מחלה משונה. סיפרתי לפניו בין הדברים שנכנסתי באותו יום אל ה'טיש' שערך הצאנזער רב במקום, ועל כך שהוא קרא לי באמצע הסעודה וכיבדני בנתח הגון של מנת 'שיריים' טובה מסעודתו.

תיכף כששמע על כך רבי הלל קפץ בהתרגשות גדולה, נו, פשיטא! עכשיו הכל מובן!

מה מובן? שאלתי בפחד ותימהון. הדבר פשוט, הסביר רבי הלל, ברגע שנכנסו אל מעיך השיריים הקדושים של הצדיק, הם קידשו וזיככו את מעיך, וטיהרו אותם בטהרה מיוחדת מכוח קדושתו של הצדיק, שהחזיר בך במיוחד כשהעניק לך את השיריים. וממילא מכיון שהתקדשו המעיין, אין הם מסוגלים עוד לקבל בשר פגולים, והם מתעבים מעצמם את כל השיקוצים הללו שבמאכלות אסורות שהנך מכניס לפיך רח"ל. תוכל לנסות ולהיווכח בבירור באמיתות דברי, כשתאכל מאכלים כשרים, או משיירי סעודות שבת ויום טוב ושאר סעודות מצוה, ותראה שבמאכלים אלו לא תסבול כלל, והם יקלטו יפה במעיך!

תיכף הגישו לי המשמשים בקודש מן המאכלים הכשרים והמקודשים שהיו בבית הצדיק, ולפילאתי ולשמחתי הצלחתי לאכול אותם בלא שום קושי, והם נקלטו יפה יפה בתוך המעיין, והוכח שהצדק עימו!

המשיך הצדיק רבי הלל, ושאלני האם הנך משמר את השבת? משנעניתי בשלילה החלו עיניו של הצדיק זולגות דמעות כמים,

ובתוך בכייתו זעק, כיצד יכול איש יהודי לחלל את השבת? וכי ידע אתה מה נגרם לנשמתך בחילול השבת, הרי אתה מוביל אותה לשאלו ולבדוקן שגם הגיהנם הקשה והנורא עדיין אינו מזכר בשלמות חטא קשה זה, וצריך עוד לסבול כמה עניינים ועונשים קשים לתיקון זה החטא. מה תהיה התכלית' שלך בחיים? כיצד ניתן לאבד את הנשמה במו ידיים!?

ושבו שאל ובידו אודות סדרי החיים שלי בכמה וכמה מצוות, ובכל דבר שעניתי בשלילה געה מיד בבכיותי המרים, היבר הרבה על ליבי, ולא זו משם עד שהחזירני בתשובה שלמה!

ומאז עזבתי בבת אחת את כל העבירות והתעבות, שינית את דרכי מקצה אל קצה, ופתחתי דף חדש של תשובה ומעשים טובים, כשהצדיק רבי הלל מלווה אותי כל אותה עת, והעלה אותי מדרגה לדרגה, עד שנעשיתי בעל תשובה משלם.

לפיכך, סיים האיש את טיב סיפורו המפעים, ממתין אנכי בדריכות והתרגשות גדולה לקראת זה הצדיק, שהחזירני אל צור מחצבתי וקרבני תחת כנפי השכינה!

ואכן עם הגעת הצדיק למקום, קיבלו במאור פנים ושמח מאוד לקראתו, וזכה לקבל לקח מפיו בשפע גדול של תורה ויראת שמים! ללמדך כוחה של תשובה, וכוח הצדיקים להחזיר את ישראל בתשובה! שמתחילה החזיר בו הרבי הק' מצאנז ניצוץ בוער של תשובה והתעוררות בכוח השיריים שזכה להתקדש בהם בחלקו. ושוב לאחר שזכה לאכילה משולחן גבוה וחוללו השיריים במעיו 'מהפכה' עצומה, קיבדו הצדיק מקולומייא בסבר פנים יפות, להשיבו בתשובה השלמה!

[טיב הויכוחות, הרי"ק מצאנז זצוק"ל]

• § • § •

לפני עשרות בשנים התגורר בארץ הקודש איש יהודי תמים שעסק במלאכת כפוי באמונה, ולפתע נחתה עליו ועל ביתו מכה קשה וכואבת, כאשר בנו עלם המודות ובחור צעיר, נמשך אחר ההבל והתאוות שברחוב המסוכן, הוא התדרדר מדחי אל דחי ויצא לתרבות רעה, ה' ישמרנו ויצילנו.

ליבו של האב נשבר בקרבו למראה בנו הסורר, הוא לא ידע את נפשו והתהלך כסחרור בחצרותיהם של רבנים וצדיקים, בקיש ברכות וישועות, הזכיר את שם בנו במקומות הקדושים, הרבה בתפילות להחזרת בן תועה לחיק קדושתו, אבל הישועה לא נראתה עדיין באופק.

אמר לו אחד מידידיו הקרובים שהצטער עימו בצערו וכאב את כאבו: שמע נא לעצתי, עליך לנסוע לאומן שבאוקרינה, אל ציון קברו של הצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב זצוק"ל, שנודע והתפרסם במקום מסוגל מאוד לפעול ישועות, ובפרט בעניינים הללו של החזרת לב ישראל בתשובה. - תתרום שם צדקה לעילוי נשמת הצדיק כנהוג, תאמר את עשרת הפרקים של 'תיקון הכללי', ותוריד שם דמעות נחל להשיב לב בנך בתשובה שלמה.

האב שמע וקיבל, וכי מה לא יעשה אב רחום ואוהב כדי להשיב את בנו התועה והאבוד. - אך להוותו לא היתה ביזו האפשרות לרכישת 'כרטיס טיסה' אל אוקרינה, באותם זמנים האמירו מחירי הטיסות, ולא בא בחשבון הוצאה גדולה שכזו בניסיעה ארוכה אל מדינת הים. הציע לו ידידו פתרון יצירתי, וסיפר שכבר ניסו זאת כמה חסידים שלא היה סיפק בידם לטוס אומנה. הצעתו היתה להפליג באונייה אל ארץ טורקיה, ומשם יוכל במחיר נמוך יחסית להמשיך בהפלגת המשך מאיסטנבול בירת טורקיה לארץ אוקרינה, וכך יגיע לאומן במחיר סביר יחסית.

לאחר שבייר היהודי את כל התנאים והמחירים סביב סביב, התברר שאכן הפלגה באונייה בדרך זו עלותה הסתכמה כמחצית ממחיר הטיסה!

ואכן החל האיש 'להסדיד' מהרה את כל העניינים הנצרכים, וכש 'כרטיס הפלגה' באונייה עד לטורקיה, ומשם בהפלגת המשך אל אוקרינה, הגיש את כל התעודות והמסמכים הנצרכים לצורך יציאתו מן הארץ, ולמעבר הגבולות, רכש וזה לכניסתו לאוקרינה, ויצא חיש לדרך לתפילה ותחנונים בלב נשבר.

יום אחד באמצע הפלגה, כשהיתה האונייה בדרכה משוטטת בלב ים בין טורקיה לאוקרינה, הרחוק הרחק מן היבשה ומכל המדינות, הזמינו רב החובל אל חדרו שבבטן האונייה, את הדלת סגר בעדו, ופנה אליו בקול מאיים ואמר:

רואה אני שהנך היהודי היחיד פה בין כל הנוסעים בהפלגה זו! אין כאן יהודים נוספים שיסייעו בידך... דורש

| הפשך בעדו ד' <

בנטיעה ברכבת בחזרה אל עירי ואל ביתי. אך מחמת הפחד מאבי לא נכנסתי הביתה, רק הצצתי דרך פתח המנעול וחלונות אחרים, לבלוש אחר המתרחש בבית בהיעדרותי.

והנה נוכחתי אכן שלא טעייתי בהשערת, באותו יום התקיימו בביטני כינוסים שונים ומזוירים... כאשר עם רדת הליל נכנסו חרש אל ביתנו בזה אחר זה כמה עשרות אנשים, התעטפו בטליתות, בידיהם החזיקו ספרים והתנדנדו חזק בתפילה, וכך חזר המראה ונשנה גם למחרת מבוקר ועד ערב.

נבהלתי מן המראה הזה, שכמותו לא ראיתי מימי. אך לאחר מכן התברר לי שזהו 'יום הכיפורים', שבו מתכנסים היהודים יחדיו מתעטפים בטליתותיהם ומתפללים כל היום... - לבינתיים נציתי את הדבר בסוד, לא סיפרתי לאבי דבר וחצי דבר, מחמת הפחד.

אך לאחר פטירתו של אבי, גיליתי לאמי שראיתי את הנעשה בביטני באותו יום מיוחד שבשנה, ודרשתי במפגיע לדעת במה המדובר. אמי שאהבה אותי מאוד אמרה שכבר רצתה מזה כמה שנים לספר לי על כך, אלא שאבי התנגד תמיד ולא הסכים לכך. אך עתה הגיע העת לגלות את אונתי, היא סיפרה שאנחנו יהודים מבטן ומלידה, גם אבי ואם אמי שניהם יהודים טהורים וטובים, אך כשלאחר מהפכת הקומוניזם עלה אבי בדרגות הקצונה הצבאית דרגה אחר דרגה, פחד מאוד לגלות את דברי יהדותו, שכיזוע בצמרת הרוסית לא אהבו יהודים, ולכן הקפיד לשמור את הדבר בסוד כמוס. את מצוות התורה שמרנו כפי יכולתנו בסודי סודות.

ורק ביום אחד בשנה, הלא הוא יום הכיפורים, היו מתכנסים בביטנו לתפילות של היום הקודש בשנה, מתוך המחזורים שהוחבאו כל השנה במרתף הבית. לפיכך היו מקפידים כל כך לשלחני מן הבית באותו יום, כדי שלא ייודע לי ולא כלום מדברי יהדותי! והנה ממשיך ומספר הרוסי הגברתן, שזה עתה נודע כיהודי שלם וטוב, מאותו רגע התחוללה מהפכה גדולה בליבי, ומלבד מה שהרגשתי צימאון גדול בנפשי לדעת עוד ועוד אודות היהדות והיהודים, והנני קורא כל העת ספרי יהדות, הרגשתי גם קרבה גדולה אל העם היהודי בכללותו ואל כל יהודי בפרט. - תיכף כשראיתי אותך שם באונייה מתהלך כאובד עצות במחלקה הראשונה, הכרתי בצורת פניך שהנך יהודי, ולפיכך נכמרו רחמי עליך ועמדתי לעזרתך כל העת.

היהודי השתומם לנוכח 'טיב ההשגחה' המופלאה, שקישרה אותו דווקא אל אותו יהודי אובד. - הם הגיעו אומנה בשלום, ערכו שם תפילות עצומות, והאב היהודי השתטח על הציון בבכיות ודמעות על השבת בנו בתשובה שלמה. מתוך אותה נסיעה נוצר ביניהם קשר עמוק ולבבי, הם המשיכו יחדיו בשיחות נפש רבות ומעמיקות, וסופו של אותו מעשה שלא זו היהודי משם עד שהחזירו לאותו רוסי בתשובה שלמה, ונעשה יהודי חרד ושלם!

כאשר חזר היהודי לארץ הקודש, וסיפר לבני ביתו ומשפחתו את כל הקורות עימו בארץ ניכר, ושמע אותו בן צעיר שירד מן הדרך, את כל מה שגלגלה ההשגחה העליונה מחמתו. שבזכות נסיעתו של אביו להתפלל עבורו באומן חזר יהודי נידח רחוק בתשובה שלמה, עשה קל וחומר בנפשו, אם אותו יהודי שלא ידע כלום מדבר יהדותו חזר כך בתשובה, ועשה מהפכה מקצה אל קצה להתקרב אל אביו שבשמים. הרי הוא שנועד למשפחה טובה יראים ושלמים על אחת כמה וכמה, ואף הוא עזב את דרכו הרעה והקולקלת, וחזר בתשובה שלמה ועד מהרה הקים את ביתו לתפארת, בית שמגדלים בו בנים ובנות לתורה וליראת שמים, לאורך ימים ושנים טובות, אמן.

[פריסות, קובץ 1210-170130]

רבות החולפות ביעף, הנך עלול להתבלבל ביניהם ולהסתבך רבות בדרכים.

מה אם כן עלי לעשות? שאל היהודי בדאגה. על פי המקובל באוקראינה, השיב הרוסי ברוב חשיבות, כל התייחסים המגיעים מחוץ לארץ שוכרים לעצמם 'מדריך' או נהג מקומי [דרייבר] המתמצה היטב בדרכים, והוא מוביל אותם לכל המקומות הקדושים, על בסיס שכר יומי, המסתכם בתשלום לא מבוטל...!

חשב היהודי והחל לדאוג, תשלום שכזה עבור דרייבר לא היה באפשרותו לשלם, ואם כן כיצד יסתדר שם בניכר, בארץ גזירה ומסוכנת שאין לו בה שום מוכר וגואל?

הרוסי שהבין למחשבותיו ודאגתו, אמר לו פתאום: בעצם, למה שלא אסע אף אני שם לאומן! חוששני מאוד לשלומך באם אפקידך לשוטט כך בחוצות אוקראינה לבד, ישנם 'כנופיות' רבות של אנשים מסוכנים השורצים בשולי הערים, וכל הדרכים בחזקת סכנה! הבה נא אקח אותך עמי במכונית עד אומן העיר, ובכך אזכה אף אני להגיע שם לאומן...

היהודי התפלא מאוד על נדיבות ליבו של הרוסי הענק הזה... מתחילה הוציא מכיסו עבורו את כל האסף דולר משלם בלי אומר דברים, ועתה 'מתנדב' הוא לקחתו במכונית עד אומן, דרך של הרבה שעות נסיעה. - מצד אחד הוא הודה לה' על המוצא שהמציא אליו דרך לצאת מן הסכר, אך מצד שני התגבב חשש בליבו, מי יודע מהיו אותו רוסי, ומה 'רוקס' הוא בעבורו, הלא כבר אמרו ז"ל ('ע' דרך ארץ רבה פ"ה) "כבדהו וחשדהו"!

בהגיעם אל הנמל, לאחר שעגנה האונייה בחוף מבטחים, ירד היהודי דגן ביחד עם הגברתן הרוסי אשר הגין ושמו עלי, כמי שפורס עלי את חסותו, והובילו אחר כבוד אל מגרש חנייה סמוך, שם המתניה לו אחר כבוד מכונית 'לימוזינה' מפוארת מדגם יקר ביותר, הם נכנסו שניהם אל המכונית הענקית התרווחה בנינוחות על המשבנים המרופדים, ויצאו לדרכם הארוכה בנסיעה נעימה ושקטה.

בדרך נסיעתם פתח האיש הרוסי האלמוני את סגור ליבו, וסיפר ליהודי שישב לצידו נדהם לנוכח חסדי השלי"ת עימו: לבטח מתפלא אתה בלבבך, מה מצאתי בך, איש רוסי עשיר וגיבור ביהודי עלום שם בודד באוניית ניכר...

ובכן, עתה אוכל לגלות לך שאף אני איש יהודי כמוך! לבינתיים מסתיר אני זאת בדרכי נסיעות העסקים שאני עורך ברחבי תבל, כדי שלא יזוה אותי כיהודי, אקווה שיבוא יום ואוכל לחיות כיהודי טוב בגלוי ובגאון.

נולדתי כאן ברוסיה בעת שהייתה ברית המועצות אימפריה אדירה, והקומוניזם שלט בעוז בכל רחבי רוסיה, אבי היה קצין גדול בדרגת קצונה גבוהה מאוד בהיררכיה הצבאית האדיר של הצבא האדום. ברם, מנהג אחד שהיה משונה קצת אצלי היה בביטני, מדי שנה היה אבי לוקח אותי ליום אחד לשהות בבית ידידים שבעיר אחרת כדי לצאת לחופשה נעימה. - כך משנות ילדותי הקטנות בכל שנה הייתי מגיע מדי שנה ליום אחד למשפחת הידידים.

בתחילה בהיותי עדיין ילד קטן חשבתי בתמימותי שהורי תפצים אכן 'לגון' לי מעט, ולכן מוציאים אותי 'לחופש' ליום אחד בשנה. אך מהשתבגרותי והייתי בחור כבן חמש עשרה, ועדיין התעקשו הורי שלא לוותר על אותו יום של חופשה בבית הידידים, התחלתי לחשוף שמא יש כאן סיבה נוספת בטליתתי אל עיר אחרת. לפיכך התחכמתי ולאחר שהביאני אבי במכוניתו החדישה אל בית הידידים שבעיר הרחוקה, קמתי לאחר כמה שעות וחזרתי

אני ממך בזאת תשלום כופר של אלף דולר [1000\$] מרשרשים במזומן! תמצא לך כל דרך כיצד להשיג זאת כאן בין נוסעי האונייה, ובאם אינך ממציא לי את הסכום הנקוב במלואו, הרי אני משליך אותך תיכף אל הים!

היהודי החל בוכה במר נפשו, שיאמין לו בהן צדקו שאין לו כסף כלל, וזו כל הסיבה שבגינה יצא בהפלגות אל הים ולא בטיסה ישירה, אך רב החובל הקשיח את ליבו ולא אבה לשמוע אל תחנוניו כלום!

הכיצד אוכל להשיג כאן באונייה סכום שכזה? - הקשה האיש בכאב.

אך רב החובל, שהיה גוי רשע התעקש, ואמר: זה לא ענייני כיצד תשיג את הכסף... הרי ידוע שהיהודים הם הכמים גדולים, אתה בחכמתך ותבונתך בודאי תמצא כבר את הדרך להשגת סכום זה לכופר!

יצא היהודי במפח נפש, ובלב דואב החל מחשב מחשבות, אולי יוכל להשיג כאן על האונייה בלב ים איזו שהיא הלוואה של אלף דולר, הוא הסתובב בין הנוסעים הרבים שהיו כולם גויים מזרחים בעיניו, ולא ידע אל מי לפנות בבקשתו.

כך התהלך אובד עצות באולמות והמסדרונות הרבים שבין קומות האונייה, על פניו חלפו נוסעים ותיירים רבים שלא מצא עמהם שיג ושיח כלל... ובצר לו החליט לנסות את מזלו במחלקה הראשונה של העשירים. - כידוע שיש במטוסים ובאוניות מחלקות משובחות המיועדות עבור נוסעים אמידים, המשלמים במיטב כסף, ומקבלים שירות מיוחד המיועד לנוסעי מחלקת אנשי העסקים.

נכנס אפוא מידענו המסכן אל ה'ביזנס קלאס' והחל מתהלך אנה ואנה, כמי שתר ומחפש אחר מישהו... הוא כמוהו לא ידע בעצמו את מי הוא מחפש...

בעודו מוזהב בחיפושיו, פנה אליו לפתע איש רוסי גברתן, אדם גבוה ורב ממדים, המטיל פחד ומורא במראהו האלים... ושאלו במפגיע, מה קורה עמך? מה הנך מחפש כאן?

בלית ברירה, בהיות זה האיש היחיד שפנה אליו בשאלתו, נאלץ היהודי לספר לאותו רוסי מפחד את כל אשר קרהו, ואת פרשת הכסף אשר אמר ואיים עליו רב החובל האכזר.

והנה לתדהמתו תיכף על אתר הוציא הרוסי מארנקו המפואר 1000\$ מרשרשים [קעש...], ואמר לו לגשת תיכף ומיד אל רב החובל ולתחוב לידו את התשלום במלואו, שכן מכיר הוא היטב את טיבו של רב חובל זה, שכן דרכו תמיד בסחטנות, והוא איש מסוכן שלא מומלץ כלל להתעסק עימו...

לאחר ששילם היהודי את דמי הכופר לרב החובל ושוחזר לדרכו, חזר אל המחלקה הראשונה כדי להודות לאיש הרוסי שהטיב עימו והציל את חייו.

בשיחה שנפתחה ביניהם שם על סיפון האונייה, שאלו הרוסי, ולאן פניך מועדות שם באוקראינה? לאומן! - ענה היהודי.

אומן! צחק הרוסי, מי לא מכיר את אומן? כל היהודים נוסעים לאומן...

וכיצד חושב אתה להגיע מעיר הנמל עד אומן, שאל הרוסי. אינני יודע, השיב היהודי, זו לי הפעם הראשונה שידרכו רגלי על אדמת אוקראינה, והפעם הראשונה בחיי שאני נוסע לאומן... כשנגיע אל הנמל אנסה לברר על דרכי ההגעה לאומן.

חיך הרוסי ואמר, דע לך שהמרחק בין עיר הנמל עד אומן הוא עצום, דומני שלא תוכל להגיע בכוחות עצמך בלא להכיר כלום, ובוודאי שלא תדע היכן צריך להחליף רכבות, באיזה רציף עולים ובאיזה רציף יורדים... גם ברציפים עצמם ישנם רכבות

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון כפייל (דוא"ל) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה. מאיר ז'ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.

שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן סילה רחה לרפואה שלימה

לע"י מרת הינדל בת משה ירסיהו ובלומה

לע"י יעקב צבי בן שראל

יר"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti1@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173